

щата на Иоанисъ Селимниотисъ съ Камбуроглу и д-ръ Берона било цѣло откритие за него. Тѣкмо въ това време д-ръ Беронъ съ Антонова помощъ печаталъ своя „Рибенъ букваръ“ на новобългарски езикъ за първоначално обучение на българскитѣ деца.

Въ тоя моментъ у Селим. се започва пробужданieto на националното чувство. Но все пакъ той още намира или се съмнява въ силата на българския езикъ, за който не вѣрва да се издигне до органъ за поезия и наука. И понеже не знаелъ писмения български езикъ, той се вдаль на проучвания, като е дружелъ еднакво съ българи и гърци. Лжчитѣ на възражданieto и Бероновитѣ идеи хвърлили искри въ изпитателната душа на Селимински. Предъ него се изправило съ всичката си сила питането: българитѣ и гърцитѣ единъ народъ ли сж, или два народа? А децата имъ трѣбва ли да се обучаватъ на двата езика? Това питане много го смущавало и той се почувствувалъ нѣкакъ виновенъ въ себе си, но все пакъ не можалъ да проникне въ миналото на своя народъ и да открие истината. Въпросътъ за произхода на българитѣ го измжчвалъ, ала нѣмалъ източници, отъ които напълно да се освѣтли¹⁾. Затова продължавалъ да почита и обича професоритѣ си, които му давали свѣтска наука, философия, филология и не измѣнилъ чувствата си къмъ гръцкия народъ, сир. не намразилъ елинитѣ, понеже билъ убеденъ, че старитѣ елини иматъ исторически заслуги. Дълбока и незаличима омраза той хранѣлъ само къмъ фанариотитѣ, които по съветитѣ на учителитѣ си ги смѣталъ за истински врагове на свободата и на цивилизацията.

Двегодишното си прибиваване въ Брашовъ д-ръ Селимински използувалъ, за да се освѣтли по националнитѣ и обществени въпроси. „Като изучавахъ, каже, живота и организма на разнитѣ народи, моралното имъ развитие и материалния напредѣкъ, азъ усѣтихъ, какъ въ мене заговори духътъ на свободата“, както сжщиятъ

¹⁾ Историята на отца Паисия прелетѣла презъ Сливенъ още въ 1794 год. Това се вижда отъ една бележка въ края на единъ преписъ отъ Паисиевата книга, пазенъ въ църквата. Обаче, Селимински не билъ слушалъ нищо за нея.